

bi vi kaj imeli s kakim potepinom, če bi bili v kaki zvezi —.«

»Lepo jih prosim: v kakšni zvezi, kakšni? Hm, hm. Saj pravim: Bogu se usmili in se. Še sitnosti bom imel, sitnosti! — Naj pa pokličejo na pričo onegavo Žužljevo Rezo, če hoté, in pa tisto Meto Strguljo in Revnega Janeza, no saj so trije, ki so bili zraven, ki so se vozili z mano, pa naj bodo pričali, da mi je res cigan štel denarje, če mislijo, da je reč kako drugače.«

»No, no, bodi, verjamem vam. Toda teh bankovcev ne dobite več, oče, in davek morate tudi z drugim denarjem plačati. Je že tako, lejte! Za ciganom bomo poizvedovali. — Z Bogom, oče! A varujte se v bodoče takih barantij!«

»Z Bogom!« dejal je Strijček. »Zdravi naj bodo, pa vse prav naj mislijo od mene. In če bi se dobil cigan, že vedó —.«

»Da, da«, prikimal je gospod davkar. In Strijček je odšel z bolestno dušo.

Za ciganom so popraševali, a dobili ga niso. Cigan je cigan.

* * *

Štirinajst dnij pozneje pa je zbolel Strijčku konj ciganjščak. Grom in strela! Takega pa res ni zaslužil ubogi Strijček. Žalost njegova je prikipela do vrha.

»Cigan, cigan«, tarnjal je, »ta me je pa naredil, ta! Kaj bo, kaj bo, če mi pogine konj, s čim se bom živil, s čim —? O Bog daj, da bi ne bilo —!«

In Bog je dal, da ni bilo.

Strijček pa je hitel, kar je mogel, da je spravil ciganjščaka s poti. Na prihodnjem sejmu se mu je posrečilo prodati ga. Potem pa je kupil drugega konja od domačega človeka, s kojim tovari in opravlja svoj posel še dandanašnji.

Gospodov dan.

Kakó je pokojna
Vsa vás in raván!
Ta mir je slovesen,
Gospodov je dan!

Na vzhodu se sveti,
Vijola dehtí,
Čebela se vzbujá,
Škorjanček žgolí.

Pa zvon se zamaje,
Zapoje na glas.
Kakó oživí se
Ravnina in vás!

Po stezah, po cesti
Hitijo ljudjé,
Resnóbnó jim lice,
Pobožno sreé.

Na palico vpognen
Opira se mož,
Otrok pa ob poti
Nabira si rož.

Molitvenik vzelo
Sabój je deklè.
Tja v cerkev na griču
Vsa množica vrè.

Kakó nas prijazno
Zvon vabi glasán:
Molíte, molíte,
Gospodov je dan!

F. Krek.

